

'Vorden leeft'

„Vorden verbaast me”, zegt Karin de Rouw. „Het dorp leeft; het is er altijd druk en daarmee ook gezellig. Of je nu op een doordeweekse dag of in het weekeinde komt, altijd zijn er mensen in de Dorpsstraat.”

2004

Het voormalige stel Rodink kocht in 2004 Kasteel Vorden. Het gebouw had daarvoor meer dan 25 jaar dienst gedaan als gemeentehuis.

nooit eenzaam gevoeld'

Domweg gelukkig in het in oude glorie herstelde kasteel. Hoewel, het leven van een kasteelvrouw is niet altijd even makkelijk. Je loopt je het apezuur en ben je iets verloren, dan kan het uren duren voor je het terugvindt. „Maar verder mag ik niet klagen”, zegt De Rouw glimlachend. foto's Arjan Gotink

Zuid-Afrika vertrok, ben ik gelijk teruggekeerd naar Vorden. Het heeft nooit met het leven op een kasteel te maken gehad. Vergeet niet: dit was mijn droom.” Toch stond het kasteel twee jaar geleden nog te koop. De vraagprijs op Funda.nl bedroeg 4,5 miljoen euro. „Ik heb mijn ex-man uitgekocht en sindsdien woon ik hier alleen. Ik wil hier niet meer weg.” Karin de Rouw voelt zich inmiddels thuis in het kastelendorp. „Vorden verbaast me. Het dorp leeft; het is er altijd druk en daarmee ook gezellig. Of je nu op een doordeweekse dag of in het weekeinde komt, altijd zijn er mensen in de Dorpsstraat. Verder heeft Vorden natuurlijk een bepaalde allure, daar hoort Kasteel Vorden bij.” Ze vertelt verder: „Ik voel mij

hier nooit eenzaam, er is altijd aanloop.” Wat heet; tijdens het gesprek rommelt het aan de andere kant van de muur. De bezoekers die na het interview een lunch krijgen voorgezet lijken bezig met een muzikale activiteit. „Of het vreemd is dat dit in mijn huis gebeurt? Het went. De bezoekers krijgen ook niet alles te zien. Soms toon ik ook het gedeelte met de privé-vertrekken, maar lang niet altijd. Het hangt af van het bezoek en de tijd. In principe is het kasteel altijd open. Alleen als ik zelf ergens anders heen moet of iets belangrijks heb, blijven de deuren gesloten. Maar dat komt niet vaak voor.” En dat is niet voor niets, want er moet brood op de plank komen. Karin de Rouw verzorgt onder

meer rondleidingen en verhuurt kamers. „De recessie heb ik gevoeld. De aanloop werd minder; een leuk uitje is het eerste waarop wordt bezuinigd.” Vandaar ook dat de kamerprijzen - het kasteel heeft drie bed & breakfast-kamers - fors omlaag zijn geschroefd. Wie nu een kamer wil huren, is in het hoogseizoen 'slechts' zo'n 150 euro kwijt en voor de torensuite met bubbelbad 200 euro, vertelt De Rouw. „Gelukkig trekt het aan; meer mensen weten het kasteel weer te vinden.” Op haar website noemt ze zichzelf *Vrouw van Vorden*. „Die titel is verbonden aan het kasteel, de eigenaar van het kasteel mag zich zo noemen. Dat is ongebruikelijk in Nederland; het komt niet vaak voor. Ach, het is een leuke bijkom-

stigheid. Zo zie ik het althans.” Ze heeft ook wensen. Graag zou ze de tuin nog eens flink onder handen nemen. „Een echte kasteel-tuin, dat zou het afmaken. Ik houd van tuinieren, jammer genoeg heb ik er weinig tijd voor. Een grote pergola, een cottage-tuintje, een eigen boomgaardje en een picknick-plaats. Het maakt het plaatje af.” En dan zijn er nog haar twee dochters. Beiden zijn al uit huis. De één studeert nog, de ander is net klaar. Ze hoopt dat één van de twee het kasteel ooit wil overnemen. „Dit moet doorgaan, ik hoop dat het in de familie blijft en daar zal ik alles aan doen.” En dat meent ze. „Dit alles is niet voor niets. Maar het heeft geen haast. Ik kan dit tot mijn dood blijven doen. Dit is mijn levenswerk.”